

ชื่อผลงาน : เพราะเสียวนาที...คือชีวิต

คำสำคัญ : อุบัติเหตุ ผู้บาดเจ็บ การช่วยเหลือ

สรุปเรื่องเล่าโดยย่อ : “อุบัติเหตุ” เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ไม่คาดฝัน แม้จะระวังมากแล้วก็ตาม การเข้าช่วยชีวิตผู้ได้รับบาดเจ็บ การเข้าถึงจุดเกิดเหตุด้วยความรวดเร็วจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพราะเวลาแต่ละวินาทีที่ผ่านไปหมายถึงชีวิต ปัจจุบันพบว่าอุบัติเหตุเกิดขึ้นทางถนนค่อนข้างสูง เป็นสาเหตุให้มีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิตเป็นจำนวนมาก การปฐมพยาบาลอย่างถูกต้อง และการช่วยเหลือที่เหมาะสมอย่างรวดเร็ว ณ จุดเกิดเหตุจนถึงโรงพยาบาลสามารถช่วยให้ผู้บาดเจ็บมีโอกาสรอดชีวิตสูงขึ้น

เรื่องราวที่ข้าพเจ้าจะเล่าต่อไปนี้เป็นประสบการณ์ตรงที่ข้าพเจ้าได้ไปพบเจออุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับผู้อื่น เรื่องมีอยู่ว่า วันหนึ่งข้าพเจ้าได้ขึ้นปฏิบัติงานเวรเช้าในแผนกหอผู้ป่วยสงฆ์อาพาธ ตา หู คอ จมูก หลังเลิกงานข้าพเจ้ามีภารกิจของมนุษย์แม่ที่ต้องทำต่อคือ ไปปรับลูกกลับจากโรงเรียน ระหว่างทางข้าพเจ้าได้โทรไปหาลูกสาวแล้วบอกให้ลูกออกมารอหน้าโรงเรียน แม้จะไปถึงโรงเรียนอีกประมาณ 10 นาที หลังจากวางสายโทรศัพท์ไม่นาน ข้าพเจ้าได้เลี้ยวรถซึ่งเป็นทางสามแยก ขณะนั้นข้าพเจ้าตกใจมาก เมื่อมองลอดออกไปจากกระจกรถยนต์ พบว่า ข้างหน้า อุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ชนกัน มีผู้บาดเจ็บ 2 คน นอนกับพื้นถนน ข้าพเจ้ารีบหยุดรถทันที แล้วสวมวิญญาณนางฟ้าซุซุขาวรีบลงจากรถทันที ในวินาทีนั้นคิดในใจว่า จะมีคนเสียชีวิตไหม จะช่วยเหลืออย่างไร ข้าพเจ้าเริ่มประเมินว่าจะช่วยใครก่อนดี คนหนึ่งเป็นผู้สูงอายุ อายุน่าจะประมาณ 60 ขึ้นไป สวมหมวกกันน็อก มีเลือดออกบริเวณศีรษะเป็นจำนวนมาก นอนซึ่มไม่ขยับ อีกคนหนึ่งเป็นนักศึกษาอายุไม่น่าเกิน 20 ปี รู้สึกตัวดี มีบาดแผลและมีเลือดออกบริเวณใบหน้า ระหว่างนั้นเริ่มมีคนมุงดูมากขึ้น ไม่มีใครกล้าเข้าช่วยเหลือเพราะผู้บาดเจ็บเสียเลือดมาก ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจด้วยความรู้และประสบการณ์ในการทำงานด้านการพยาบาลมากกว่า 20 ปี รีบเข้าไปช่วยเหลือผู้สูงวัยก่อน ขณะนั้นเข้าช่วยเหลือข้าพเจ้าตะโกนถามไปว่า มีคนแจ้ง 1669 หรือยัง มีคนตอบกลับมา ว่าแจ้งแล้ว ระหว่างนั้น ข้าพเจ้าเรียกลุงพร้อมทั้งกับเขย่าตัว ลุงพยายามลืมตาพยักหน้ารับรู้ ลุงรู้สึกตัวดีแต่ขยับตัวไม่ค่อยได้ตรวจพบว่า ลุงมีเลือดไหลรินบริเวณศีรษะซึ่งสวมหมวกกันน็อกอยู่ ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังจะพยายามจะถอดหมวกกันน็อก มีคนคนหนึ่งเอ่ยขึ้นมาว่า หมอๆผมจะช่วยถอดหมวกกันน็อกนะครับ ข้าพเจ้าช่วยประคองศีรษะอย่างระมัดระวัง เพราะเกรงว่าจะมีกระดูกส่วนใดส่วนหนึ่งของต้นคอหัก ประสบการณ์สอนให้ข้าพเจ้าต้องคำนึงความปลอดภัยของผู้บาดเจ็บให้ได้มากที่สุด ข้าพเจ้าตรวจพบว่า มีบาดแผลลึกบริเวณหน้าผากและด้านข้างบริเวณศีรษะ ข้าพเจ้าถามหากระดาษทิชชู ทุกคนปฏิเสธ ทันใดนั้นข้าพเจ้าเหลือบไปเห็นผ้าขนหนูผืนหนึ่งบนรถจักรยานยนต์ของลุง ข้าพเจ้ารีบนำมาใช้กดบาดแผลเพื่อหยุดเลือดที่กำลังไหลเป็นจำนวนมาก ระหว่างทำการช่วยเหลือมีคุณลุงท่านหนึ่ง ถามข้าพเจ้าว่า หมอๆ CPR เลยไหมครับ ผมเพิ่งเรียนมา ข้าพเจ้าบอกว่าไม่ต้องค่ะ ผู้ป่วยรู้สึกตัวดี ข้าพเจ้าคิดในใจอย่างน้อยๆในสังคมไทยเรายังมีคนดีมีน้ำใจช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

สรุปเรื่องเล่าโดยย่อ : (ต่อ) สักพักหนึ่งรถกู้ภัยมาถึง พร้อมมีอุปกรณ์ทำแผล ข้าพเจ้าได้ทำการปฐมพยาบาลเบื้องต้น แล้วใช้ผ้าพันแผลบริเวณรอบศีรษะเพื่อไม่ให้เลือดไหลมากขึ้น ลุงพยายามจะยกมือขอบคุณ ข้าพเจ้าบอกกับลุงว่า ไม่เป็นไร ขอให้ลุงปลอดภัยและหายไวๆหลังจากนั้นมีคนมาช่วยยกผู้ป่วยขึ้นเปลสนามและนำขึ้นรถกู้ภัย ระหว่างนั้น ข้าพเจ้าจึงเข้าไปช่วยเหลือน้องนักศึกษา พบว่ามีมีเลือดกำเดาออกจมูกข้างซ้าย และมีแผลถลอกบริเวณริมฝีปาก คิดในใจเข้าทางเราเลยพยายาม ENT ข้าพเจ้าแนะนำให้ผู้ป่วยก้มหน้าลง กดปีกจมูกข้างซ้าย ไม่ให้กลิ่นเลือดเพราะจะทำให้คลื่นไส้อาเจียน และรีบทำแผลให้ แล้วมีคนอื่นๆช่วยกันนำผู้บาดเจ็บขึ้นรถกู้ภัยเพื่อนำส่งโรงพยาบาลต่อไป

จากนั้นข้าพเจ้าได้ขึ้นรถเพื่อจะขับ ไปรับลูก ข้าพเจ้าเริ่มมีอาการตื่นเต้นนึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมา และได้โทรศัพท์ไปเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้เพื่อนฟัง เพื่อนข้าพเจ้าได้ให้กำลังใจ ชื่นชมในสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ทำ และพูดให้ข้าพเจ้าผ่อนคลายจากความรู้สึกตื่นเต้น เปลี่ยนมาเป็นความรู้สึกอิ่มเอมใจ ภาคภูมิใจในตัวเองและวิชาชีพของพยาบาล รู้สึกขอบคุณในวิชาชีพพยาบาลที่หล่อหลอมให้ข้าพเจ้ามีความเมตตา เสียสละ และช่วยเหลือผู้อื่นด้วยความเต็มใจ และเมื่อพบหน้าลูก ข้าพเจ้าเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และบอกเหตุผลที่ต้องมารับลูกช้า ลูกสาวพยักหน้าพร้อมบอกว่า ไม่เป็นไรค่ะและพูดต่อว่า หนูภูมิใจนะคะที่หม่าม๊าเป็นแม่ของหนู ความรู้สึกสุขใจเกิดขึ้นอีกครั้ง ข้าพเจ้าได้สอนลูกว่า การช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ ทำให้เราเกิดความสุข และข้าพเจ้าตั้งปณิธานไว้ว่า จะทำตัวให้เป็นแบบอย่างที่ดีต่อลูกและต่อผู้อื่น หลังจากนั้นเมื่อเสร็จภารกิจของมนุษย์แม่ ข้าพเจ้าได้เตรียมพร้อมไปขึ้นเวรตึกต่อไปในใจก็ยังคิดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อตอนเย็น ข้าพเจ้ายังรู้สึกเป็นห่วงผู้บาดเจ็บทั้ง 2 คนว่าเป็นอย่างไร จากการสอบถามพบว่า ผู้ป่วยปลอดภัยดี และสามารถกลับบ้านหลังนอนโรงพยาบาล 2 วัน

จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น สรุปได้ว่า การดูแลและการเข้าถึงผู้บาดเจ็บ ณ จุดเกิดเหตุ ให้เร็วที่สุดและให้การพยาบาลเบื้องต้น ได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมอย่างรวดเร็ว ก่อนที่จะถึง โรงพยาบาล เป็นขั้นตอนที่สำคัญมาก ถ้าเราสามารถหยุดความรุนแรงได้ทันที ผู้ป่วยมีโอกาสรอดชีวิตสูงขึ้น เพราะมันคือ เสี้ยววินาทีของชีวิตจริงๆ

ณ ตอนนี้ข้าพเจ้าได้เข้าใจความหมายของการพยาบาลด้วยหัวใจ ความเสียสละ ความตั้งใจที่จะช่วยให้ผู้ป่วยทุกคน สามารถกลับไปดำเนินชีวิตได้อย่างปกติสุขต่อไปโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน ไม่ได้รู้สึกว่าเป็นภาระ แต่ทำลงไปด้วยความรัก และเมตตา ต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน...ด้วยหัวใจ

ชื่อและที่อยู่ขององค์กร : ตึกสงฆ์อาพาธ ตา หู คอ จมูก โรงพยาบาลกำแพงเพชร

ผู้เรียบเรียง : วิไลวรรณ ศรีใจวงศ์ พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ